

דשא, דהיינו שצוותה הבינה הנקראת אלהים את המלכות הנקראת ארץ שהיא תוציא

דשא.

הבריאה בימים רביעי חמישי ושישי

עַד הָכָא כָּל אוֹמָנָא מֵאֲלִין תִּלְתָּא, אִפִּיק אוֹמָנוּתָא

דִּילִיהּ, וְעִבְדוּ מַה דְּאַתְּפִקְדוּ ועד כאן כל אומן מאלו השלושה

אומנים שהם השמים והארץ והמים הוציאו כל אחד את האומנות שלו וכל אחד עשה את

מה שהוא הצטווה לעשות ביומו. **אִשְׁתְּאַרוּ תִּלְת יוֹמִין אַחֲרָנִין** ואז

נשארו שלושה ימים האחרונים מששת ימי בראשית. **יּוֹמָא ד', אַתְּפִקְד**

אוֹמָנָא קְדָמָא לְמַעַבְד אוֹמָנָא דִּילִיהּ והנה ביום הרביעי הצטווה

האומן הראשון שהוא הת"ת הנקרא שמים להוציא את האומנות שלו שהוא מאורות

השמים, **דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת וְגו', וְהֵינִינּוּ**

שָׁמַיִם וכמש"כ בפסוק ויאמר אלהים יהיה מארת וגו' דהיינו שהם יצאו מכח הת"ת

הנקרא שמים. **בְּיוֹמָא חֲמִשָּׁא, אִפִּיקוּ מִיָּא דְּאִיהוּ אוֹמָנָא**

אַחֲרָא וביום החמישי הוציא החסד הנקרא מים את האומנת האחרת שלו שהם הדגים

והעופות, **דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם וְגו' וכמש"כ**

בפסוק ויאמר אלהים ישרצו וגו' דהיינו שהחסד הנקרא מים הוציא את הדגים והעופות.

בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָא, עֲבַדַּת אֶרְעָא אוֹמָנוּתָא דִּילָהּ וביום

השישי הוציאה הארץ שהיא המלכות את האומנות שלה שהם הבהמות והחיות,

דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו' וכמש"כ

הלימוד היומי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא אֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בַּהֲמָה וּרְמֵשׁ וּחִיתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ, דְּהֵינּוּ שְׁאִמְרָה

הַבִּינָה לְמַלְכוּת הַנִּקְרָא אֶרֶץ לְהוֹצִיא אֶת הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת.

הָאָדָם נַעֲשֶׂה לְאַחֵר כָּל הַבְּרִיאָה בְּשׁוֹתָפוֹת שֶׁל הַקַּב"ה, אֲבִיו וְאִמּוֹ

כִּי־יִבְרָא אֶת־אֱמֻנָתוֹ אֶלֶיךָ אֲשֶׁלִּימוּ עִבְדֵי־יְהוָה וּמִכִּיּוֹן שְׁאֵלֻךְ

הַשְּׁלוּשָׁה אוֹמְנִים הֵלְלוּ הַשְּׁלִימוּ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם. אָמַר לֹוֹן קִדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא, אוֹמְנוּתָא חֲדָא אֵית לִי לְמַעַבְדָּהּ, וְאִיהוּ אָדָם

אִזּוֹ אָמַר לָהֶם הַקַּב"ה שֶׁהוּא הַבִּינָה שְׁעוֹד יֵשׁ לִי לַעֲשׂוֹת אוֹמְנוֹת אַחַת וְהוּא לַעֲשׂוֹת אָדָם.

אֶת־חֲבֵרֵי בְּחֵדָא, וְאֵנָּה עֲמֻכּוֹן, נַעֲשֶׂה אָדָם, גּוֹפָא דְלָכוֹן,

וְאֵנָּה אֵהָא שׁוֹתְפֵי עֲמֻכּוֹן, וְנַעֲשֶׂה אָדָם וּלְכֵן הִתְחַבְּרוּ כּוֹלְכֵם כְּאֶחָד

וְכֵן אֲנִי אֶתְחַבֵּר עִמָּכֶם וּבִיחָד נַעֲשֶׂה הָאָדָם וְאִזּוֹ הַגּוֹף יִהְיֶה שְׁלֹכֶם וְאֲנִי אֵהִיָּה שׁוֹתֵף עִמָּכֶם ע"י

שְׁאֵנִי אֶתֵּן בּוֹ אֶת הַנִּשְׁמָה וּבִזָּה נַעֲשֶׂה אָדָם בִּיחָד (קִרְנֵי אֹרֶךְ). כְּמָה דְבִקְדָּמִיתָא

הָוָה בְּשׁוֹתְפֵי, הֵכִי נִמְי לְבִתְרָה וּלְכֵן כְּמוֹ שֶׁבִּתְחִילָה נַעֲשֶׂה אָדָם הָרִאשׁוֹן

בְּשׁוֹתָפוֹת כִּךְ גַּם אַח"כ הָאָדָם יַעֲשֶׂה מְשׁוֹתָפוֹת. אָבָא, דְּבִיָּה עֲבִיד

עֲבִידָתָא דְשְׁמִיָּא, וְעֲבִידָתָא דְמִיָּא. וְאֶתְתָּא, דְּאִיָּהּ

אוֹמְנָא תְּלִיתָאָה, כְּגוֹוְנָא דְאַרְעָא. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

דְּאַשְׁתַּתֵּף בְּחֵדֵי־יְהוָה כִּי הֵנָּה בְּאִבּוֹ נַעֲשֶׂה הָעֲבוּדָה שֶׁל הַשָּׁמַיִם וְהָעֲבוּדָה שֶׁל

הַמַּיִם, מֵאַחֵר שֶׁאֲבִיו כּוֹלֵל חֶסֶד וְתוֹת, וְאִמּוֹ הִיא כְּדוֹגְמַת הָאוֹמֵן הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת

הַנִּקְרָאת אֶרֶץ שְׁמִצְדָּה הוּא הָאִשָּׁה, וְאִזּוֹ הַקַּב"ה שֶׁהוּא הַבִּינָה הוּא מְשַׁתָּף עִמָּהֶם וְנוֹתֵן

באדם את הנשמה. **וְעַל רָזָא דָּא כְּתִיב בְּעוֹשֵׁיוֹ** ועל סוד זה נאמר על האדם 'בעושויו' בלשון רבים, להורות שהאדם נעשה בשותפות של הקב"ה ואביו ואמו.

האדם שמשתף את הקב"ה בשמחתו - ה' משמח את אביו ואמו שכבר נפטרו

וְאֵף עַל גַּב דְּאָבָא וְאָמָא אֶתְפָּרְשׁוּ מִהָאֵי עֲלָמָא, חֲדוּהָ בְּכָל שׁוּתְפוּתָא הוּי ואפילו שאביו ואמו כבר נפרדו מהעולם הזה בכל זאת הם

באים להשתתף בשמחתו מאחר שמחתו הוא לכל השותפים שהשתתפו ביצירתו.

דְּהַנִּינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נָשׁ (דף ר"כ ע"א) **שְׁתִּיף לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ**

הוא לְחֲדוּהָ דִּילִיָּה, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לְגִנְתָּא

דְּעֵדֶן, וְאֶעְקֵר מִתַּמָּן (ס"א דְּאֹדַע תַּמָּן) **לְאָבוּהִי וְאִמִּיהָ, דְּאִינֹן**

שׁוּתְפִין בְּהֲדִיָּה כי כך למדנו שבשעה שהאדם משתף את הקב"ה בשמחתו ע"י

שהוא מאכיל עניים על שולחנו והוא נזהר מלדבר בה דברים בטלים אז הקב"ה בא לגן עדן

והוא עוקר משם את אביו ואמו שהם היו השותפים יחד עמו, **וְאִיִּיתִי לֹון עִמִּיהָ**

לְהֵהוּא חֲדוּהָ, וּפְלָהוּ זְמִינִין תַּמָּן, וּבְנֵי נָשָׁא לֹא יִדְעִין

והוא מביא אותם אל אותה השמחה ואז כל שותפיו מזומנים ונמצאים באותה השמחה ובני

האדם לא יודעים מזה מאחר שהם באים בדרך רוחנית ע"י שהם נכללים בשכינה (רמ"ק).

אָבֵל בְּעֵקוּ דְּבֵר נָשׁ, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְגִבִּיָּה

בְּלַחֲדוּי, וְלֹא אֹדַע לְאָבוּהִי וְלִאִמִּיהָ אמנם כאשר האדם נמצא

בצרה אז רק הקב"ה מזומן אליו בלבדו והוא לא מודיע את צרתו לאביו ואמו בכדי שלא

יצטערן [קנא], **הָדָא הוּא דְכָתִיב**, (תהלים יח) **בַּצָּר לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ וְגו'** וזהו מש"כ בפסוק בצר לי אקרא ה' וגו' דהיינו שבעת צרה יקרא האדם רק לה' מאחר שרק הוא יודע מצרתו והוא מזומן להושיע אותו ולא אביו ואמו.

רעיא מהימנא

הקב"ה משמח את אביו ואמו משום שהם שותפים בגופו
אָמַר קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא, אָנָּה וּשְׂכִינָתִי שׁוּתְפוּתָא
דְּנִשְׁמָתָא, וְאֲבוּי וְאִמִּיה שׁוּתְפוּתָא דְּגוּפָא ואמר
 הרעיא מהימנא שהטעם שמביא הקב"ה את אביו ואמו לשמחתו הוא משום שהקב"ה אומר
 שאני ושכינתי שותפים בנשמת זה האדם ואביו ואמו הם שותפים בגופו, **דְּאֲבוּי**
מְזִרִיעַ לִזְבֵּן, דְּעֵינִין, וְדִנְרָמִין, וְגִידִין, וּמוֹחָא מאחר שאביו
 מזריע את הלובן של העינים והעצמות והגידים והמוח. **וְאִתָּתָא שְׁחֹר**
דְּעֵינִין, וְשַׁעְרָא, וּבִשְׂרָא, וּמִשְׁכָּא והאשה מזריעה את השחור של

אור הרשב"י

נודע לאבות כנזכר באיכה רבתי. ואפשר
 דהיא הנותנת, שה' לא הודיעם אלא ירמיהו
 כנזכר שם. ועוד י"ל דשאני החורבן דחמיר
 טובא אל כל ישראל, דאפילו מלאכי שלום
 הנודעים (ישעיה לג, ז) מר יבכיון, אבל צרת
 יחיד לא ידעו אם לא יהיה מי שיודיעם
 וכמ"ש רז"ל במסכת ברכות.

[קנא] והרמ"ז הקשה שהרי אמרו רז"ל פסוק
 (כ, טו) וירעו לנו מצרים ולאבותינו, מכאן
 שהאבות מצטערים בקבר, וזהו דיוק שלא
 נאמר וירעו מצרים לנו ולאבותינו, שנראה
 שאין ההרעה אל האבות, אלא שמן ההרעה
 לבנים תמשך לאבות. וי"ל שהמתים
 ההולכים לעולם הבא הם המודיעים למתים
 צער בניהם. אלא דעוד קשה שבזמן החורבן

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000